

[Rytter.]

gøre, at der skal finde Telefonaflytning Sted. Er dette ikke for farligt? Vil det ikke ogsaa være godt at faa en positiv Lovregel om dette, hvad enten det nu skal sammenstilles med det ene eller det andet? Jeg haaber, den højtærede Justitsminister vil komme ind paa dette Spørgsmaal, og at vi maaske saa kan blive klar over, med hvilken Hjemmel Aflytning sker. Ja, den højtærede Justitsminister tager mig det fortrydeligt op, naar jeg spørger, med hvilken Hjemmel noget sker. Her er nu et Tilfælde, og Justitsministeren ved, at jeg har et andet Spørgsmaal paa Stabelen, naar passende Lejlighed gives.

Jeg har søgt at vise, hvorledes man fra Venstres Side ser paa dette Lovforslag. Vi ser paa det saaledes, at det ikke er nødvendigt. En Del af Bestemmelserne er overflødige — jeg nævnte to —, en Del af Bestemmelserne kan gennemføres ved en passende Lejlighed. Kun i ganske enkelte Tilfælde er en Lovbestemmelse nødvendig, og dér er vi selvfølgelig Tilhængere af, at der kommer en Lovbestemmelse. Hvor derimod en Lovbestemmelse ikke er nødvendig — det gælder de 3 Grupper af Spørgsmaal, jeg særlig har dvælet ved: Offentlighedsprincippet, Politiets Ret med Hensyn til Varetægtsfængsel og Politiets Ret til at foretage Ransagning, uden at vedkommende selv er til Stede — er vi Modstandere og vil fra vor Side gøre, hvad vi kan for, at disse Bestemmelser ikke skal blive vedtaget. Og jeg er i dette Tilfælde saa heldig, at Hovedorganet for det ene Regeringsparti er paa min Side; det er jo ikke altid, man er saa heldig stillet, at selve Hovedorganet for det ene Regeringsparti fuldt ud deler ens Anskuelse. Derfor vil jeg haabe, at der vil være en saa kraftig Opinion i det danske Samfund, at det ikke skal lykkes Socialdemokraterne at komme det, man hidtil har anset for demokratiske Principper, til Livs ud fra det Synspunkt, at det sker i Demokratiets Interesse. Det vil være et Misbrug af Ordet Demokrati, hvis man bruger det paa den Maade, og de her foreslaaede Regler er farlige, og de er ikke nødvendige.

C. J. F. Sven: Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet begyndte med en Tak til den højtærede Justitsminister og forsvarede derefter ud fra en almindelig Betragtning de foreslaaede Ændringer i Retsplejeloven ved at henvise til, at Retsplejeloven saavel som andre Love, efterhaanden som Udviklingen skred frem, kunde

trænge til en Ændring. Herudfra argumenterede det ærede Medlem mod de Angreb, der fra forskellig Side er rettet mod det foreliggende Lovforslag. Denne Argumentation var efter mit Skøn ganske overflødig, thi der er intet fornuftigt Menneske, som vil bestride, at naturligvis kan Retsplejeloven saavel som andre Love trænge til Ændringer. Det, der derimod maa tages i Betragtning, naar man vil skride til en Ændring af Retsplejeloven, er, at inden for Lovgivningsomraadet er vel netop saadanne Love som Retsplejeloven og Straffeloven Ting, som man bør være varsom med at ændre, hvis ikke der er meget stor Trang til det og endvidere en vid Tilslutning til de foreslaaede Ændringer, ikke blot i Rigsdagen, men i Befolkningen.

I øvrigt maa jeg i denne Forbindelse bemærke, at naar man staar over for et Forsøg paa at ændre selve Landets Forfatning og man fra Regeringens Side bestemt venter i Løbet af et halvt Aars Tid at have en ny Forfatning, saa synes det noget underligt, at man netop paa dette Tidspunkt vil give sig til at foretage Ændringer i specielt Retsplejeloven og Straffeloven; det havde dog været naturligt netop at afvente, om der kom en ny Grundlov, og, for saa vidt der kommer en ny Forfatning, at lade de nye Organer tage Stilling til disse meget betydningsfulde Spørgsmaal om Ændringer i disse to — jeg tør sige „Grundlove“ for hele Samfundslivet.

Jeg tror, det er almindelig anerkendt, at det er til Gavn for Samfundet, at specielt Love som Retsplejeloven og Straffeloven vinder meget stor Tilslutning, at man ikke gennemfører dem med en — skal vi sige kneben Majoritet, at det ikke skal kunne siges, at de gennemføres til Dels under et Pres over for en Del af de Folk, der er med til at stemme for dem. Det tror jeg man vil erkende fra alle Sider. Og netop ud fra den Betragtning, at dette specielt med Hensyn til de Love, som jeg her har omtalt, er af afgørende Betydning, burde man kunne vente, at der fra Regeringspartiernes Side blev stræbt henimod at naa dette Maal, et Synspunkt, som jo efter mit Skøn baade den højtærede Justitsminister og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fuldt ud deler.

Endvidere tror jeg, man med Rette kan hævde, at Love som Retsplejeloven og Straffeloven ikke bør ændres, uden at man har haft Lejlighed til en meget grundig Behandling og en meget alsidig Overvejelse af de foreslaaede Ændringer. Man maa nemlig erindre, at hverken Straffelov eller